

Sygn. akt I C 458/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Gajewska
Protokolant:	sekretarka Agnieszka Zuzga

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2017 r. w Piszcu

sprawy z powództwa T. M.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S.

o zapłatę

o r z e k a

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powoda T. M. kwotę 849,77 zł (osiemset czterdzieści dziewięć złotych 77/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14.12.2015r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Znosi wzajemnie pomiędzy stronami koszty procesu.

IV. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Piszcu kwotę 411,44 zł (czteryście jedenaste złotych 44/100) tytułem nieuiszczonych wydatków pokrytych tymczasowo z budżetu.

Sygn. akt I C 458/16

UZASADNIENIE

T. M. wytoczył powództwo przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S. o zapłatę kwoty 1 828,17 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana na podstawie przepisów o odpowiedzialności cywilnej prowadziła postępowanie likwidacyjne szkody nr (...), która powstała w pojeździe marki Y. (...) o nr rej. (...), stanowiącym własność powoda, w dniu 24 maja 2015 roku. W toku postępowania likwidacyjnego pozwana wypłaciła początkowo powodowi bezsporną kwotę odszkodowania za uszkodzenie pojazdu w wysokości 2 158,18 złotych. Z uwagi na okoliczność, iż w/w kwota nie była wystarczająca do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, powód zlecił wykonanie prywatnej opinii firmie (...). Z opinii tej wynikało, że całkowity koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wynosi 19 738,64 zł. Po weryfikacji kalkulacji pozwana uznała swoją odpowiedzialność do kwoty 6 907,65 zł i dopłaciła powodowi kwotę 4 699,78 zł. Kosztorys naprawy został przekazany następnie do serwisu (...), gdzie stwierdzono, iż wysokość wyceny dokonanej przez pozwaną jest zbyt niska i ustalono minimalne koszty naprawy na kwotę 8 686,14 zł wystawiając na nią fakturę VAT (...). Powód wezwał pozwaną do dopłaty kwoty 1 828,17 zł, jednakże ta odmówiła spełnienia świadczenia podnosząc, iż w fakturze VAT dokonano weryfikacji w zakresie części, które nie

zostały ujęte w ocenie technicznej podczas oględzin pojazdu. Chodziło tu o błotnik przedni i atrapę chłodnicy, których uszkodzenia nie były, w ocenie pozwanej, następstwem przedmiotowej szkody.

Według powoda zaproponowana i wypłacona powodowi kwota odszkodowania w łącznej wysokości 6 907,65 złotych nie jest wystarczająca do przywrócenia rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego. Powód podkreślił, że pojazd marki Y. (...) nie był wcześniej uszkodzony, zaś wszystkie uszkodzenia objęte fakturą VAT powstały na skutek zdarzenia z dnia 24 maja 2015 roku.

Powód podniósł, że możliwość odbudowy pojazdu tj. doprowadzenia do stanu używalności nie jest jednoznaczne z pełnym przywróceniem pojazdu do stanu sprzed szkody. Powód w dacie powstania przedmiotowej szkody posiadał pojazd, który składał się z oryginalnych części. Zatem przywrócenie do stanu poprzedniego powinno polegać na zamontowaniu także oryginalnych części. Zważywszy na orzecznictwo Sądu Najwyższego i przepisy kodeksu cywilnego przyjąć należy, że brak jest przepisów, które zezwalałyby na dokonywanie potrąceń amortyzacyjnych (urealnienie części), a co za tym idzie wyłączałyby stosowanie art. 361 § 2 k.c. Na zmniejszenie odszkodowania pozwalają jedynie regulacje zawarte w art. 362 kc i 440 kc, które nie mają zastosowania w niniejszej sprawie.

Powód przytoczył też uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 12.04.2012r. III CZP 80/11, gdzie wskazano, że Zakład (...) zobowiązany jest w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, na żądanie poszkodowanego do wypłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Gdyby zaś ubezpieczyciel wykazał, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu – może obniżyć odszkodowanie o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Zdaniem powoda naprawienie pojazdu częściami nowymi nie stanowi przysporzenia po stronie poszkodowanego, gdyż nie można żądać, by zastąpił on części zniszczone częściami używanymi o podobnym zniszczeniu, czy też, by zakład naprawczy dokonując naprawy w miejsce części uszkodzonych wmontował części stare – częściowo zużyte. Powód dodał, iż zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego obowiązek naprawienia szkody jest niezależny od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierzał ją naprawić, a odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, który to uszczerbek istnieje już w chwili wyrządzenia szkody - do czasu wypłacenia przez zobowiązanego sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości szkody ustalonej w sposób prawem przewidziany. Powód pomimo, iż nie miał takiego obowiązku, przedłożył fakturę VAT na okoliczność poniesionych przez niego kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, jednakże pozwana w dalszym ciągu neguje zgłoszone roszczenie.

Pozwana (...) S.A. z siedzibą w S. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana potwierdziła, że powód zgłosił szkodę z dnia 24 maja 2015 roku polegającą na uszkodzeniu pojazdu marki Y. nr rej. (...) zarejestrowaną pod numerem (...). Decyzją z dnia 26 czerwca 2015 roku pozwana przyznała powodowi odszkodowanie w wysokości 2 158,18 złotych z tytułu kosztów naprawy pojazdu w oparciu o kosztorys, a następnie na podstawie decyzji z dnia 13 grudnia 2015 roku dokonała dopłaty kwoty 4 699,78 zł w oparciu o fakturę VAT (...).

Pozwana wskazała, iż w niniejszej sprawie ma zastosowanie Ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Pozwana przywołała art. 34 ust. 1 oraz art. 36 ust. 1 przywołanej wyżej ustawy podnosząc, iż zgodnie z treścią owych przepisów pozwana zobowiązana jest wypłacić odszkodowanie wyrównujące faktycznie poniesioną przez poszkodowanego szkodę tj. zwrócić ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu (koszty przywrócenia pojazdu pod względem walorów estetycznych, wytrzymałościowych i funkcjonalnych do stanu sprzed szkody). W wyroku z dnia 20.02.2002 roku V CKN 903/00 Sąd Najwyższy orzekł zaś, że jeśli koszt naprawy samochodu jest wyższy od jego

wartości przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku.

Na podstawie zgromadzonej dokumentacji pozwana ustaliła wartość szkody w pojeździe powoda na kwotę 6 857,96 zł. Według pozwanej przedstawiona przez biegłego prywatna opinia, a następnie faktury zostały wykonane niezgodnie z oceną techniczną pojazdu. Pozwana stoi na stanowisku, że uszkodzenia błotnika przedniego oraz atrapa chłodnicy nie powstały na skutek szkody, za którą odpowiedzialność ponosi pozwana i nie mogą tym samym obciążać pozwanego towarzystwa ubezpieczeń, gdyż nie pozostają w związku z przyczynowym ze szkodą z dnia 24 maja 2015 roku.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 maja 2015 roku w miejscowości P. miała miejsce kolizja drogowa. Kierujący samochodem marki V. (...) o numerze rej. (...) nie zachował należytej ostrożności i cofając pojazdem najechał na przód pojazdu marki Y. (...) o numerze rej. (...), stanowiącego własność T. M..

W dacie powyższego zdarzenia sprawca szkody objęty był ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. z siedzibą w S..

(okoliczności bezsporne)

W dniu 4 czerwca 2015 roku (...) S.A. z siedzibą w S. została zawiadomiona o szkodzie powstałej w pojeździe marki Y. (...) na skutek zdarzenia z dnia 24 maja 2015 roku.

(dowód: znajdujące się w aktach szkody nr (...): pismo ubezpieczyciela potwierdzające otrzymanie zawiadomienia o szkodzie).

Ubezpieczyciel wszczął postępowanie likwidacyjne szkody, uznał swoją odpowiedzialność i decyzją z dnia 26 czerwca 2015 roku przyznał i wypłacił T. M. odszkodowanie w kwocie 2 158,18 złotych.

T. M. zlecił sporządzenie prywatnej opinii odnośnie kosztu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody firmie (...) J. W. (1), który wycenił wysokość szkody na kwotę 19 738,64 złote.

Pozwana, po ponownej weryfikacji kalkulacji decyzją z dnia 13 grudnia 2015 roku przyznała T. M. dopłatę w wysokości 4 699,78 złotych.

Pojazd Y. został poddany naprawie w serwisie (...) za kwotę 8 686,14 złotych.

Pismem z dnia 30 marca 2016 roku T. M. wezwał ubezpieczyciela do dopłacenia kwoty 3 026,19 złotych: w tym 1 828,17 zł tytułem niedopłaty do faktury VAT (...) wystawionej przez zakład (...) J. W. (2) w dniu 07.12.2015r. i 1 198,02 zł tytułem nieopłaconej faktury VAT (...) z dnia 11.12.2015r. wystawionej w związku koniecznością transportu uszkodzonego pojazdu do zakładu naprawczego.

Decyzją z dnia 07 kwietnia 2016 roku ubezpieczyciel odmówił wypłaty wyższej kwoty odszkodowania, wskazując w treści decyzji, że przy ustalaniu wysokości szkody w pojeździe oparł się na stawce 110 zł za rbh i stanął na stanowisku, iż uszkodzenie błotnika prawego oraz atrapy chłodnicy nie są uszkodzeniami, które powstały na skutek zdarzenia z dnia 24 maja 2015 roku.

(dowód: zdjęcia k. 8-10, prywatna opinia k. 11 i v., Faktura VAT nr (...) k. 12, przesądowe wezwanie do zapłaty k. 17; znajdujące się w aktach szkody nr (...): decyzja z 26.06.2015r., decyzja z 13.12.2015r., kalkulacja naprawy wraz ze zdjęciami).

Koszt naprawy pojazdu marki Y. (...) o nr rej. (...), z uwzględnieniem stawki roboczogodziny, obowiązującej w autoryzowanych stacjach obsługi w rejonie wykonywania naprawy przez T. M. tj. w kwocie około 150 złotych netto zarówno dla czynności mechaniczno-blacharskich jak i czynności lakierniczych, wyniósłby 7 707,73 złotych brutto.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdowej i ruchu drogowego k. 67-88)

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie bezspornie ustalono, że w dniu 24 maja 2015 roku posiadacz pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) objęty był ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Pozwana zakwestionowała zakres uszkodzeń powstałych w pojeździe powoda na skutek przedmiotowego zdarzenia, wskazując, iż w jej ocenie uszkodzenia błotnika przedniego oraz atrapy chłodnicy nie powstały na skutek zdarzenia z dnia 24 maja 2015 roku. Spór koncentrował się też na ustaleniu wysokości należnego powodowi odszkodowania.

W toku procesu przesłuchany został świadek B. F., pracownik firmy (...), którego zeznania nie wyniosły nic istotnego do niniejszego postępowania, a potwierdziły jedynie fakt naprawy części wynikających z faktury wystawionej przez w/w firmę (oświadczenie i zeznania świadka k. 7, 38v.)

W tym celu Sąd, na wniosek strony powodowej, dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu (...). Biegły wskazał, iż na skutek zdarzenia, które miało miejsce dnia 24 maja 2015 roku, kiedy to kierujący pojazdem marki V. (...) podczas wykonywania manewru cofania najechał na pojazd marki Y. (...) powstały uszkodzenia zlokalizowane w obrębie przedniej części pojazdu. Biegły podniósł, iż towarzystwo ubezpieczeniowe dokonało oględzin uszkodzonego pojazdu sporządzając na tę okoliczność protokół szkody czyli ocenę techniczną. W protokole tym zaznaczono, które uszkodzone elementy pojazdu powoda zostały zakwalifikowane do wymiany, a które elementy powinny być poddane czynnościom naprawczym. Przy dokonywaniu takiej weryfikacji należy opierać się zarówno na kryteriach technologicznych związanych z możliwością przeprowadzenia czynności naprawczych danego elementu pojazdu, jak też na kryteriach kosztowych – polegających na ocenie ewentualnych kosztów naprawy uszkodzonego elementu w stosunku do cen zakupu nowego elementu. Biegły zaznaczył, że w każdym pojeździe, w tym także w pojeździe powoda, występują elementy niektórych układów, gdzie występuje urzędowy zakaz naprawy uszkodzonych elementów.

Ocena techniczna uszkodzonego pojazdu została dokonana na rzecz pozwanego w dniu 11 czerwca 2015 roku. Z owego protokołu szkody wynika, że na skutek zdarzenia z dnia 24 maja 2015 roku zostały uszkodzone i podlegają wymianie: poszycie przodu dolne, osłona dolna szyby czołowej, reflektor kpl. L, reflektor kpl. P, poprzeczny przed. G L, chłodnica, amortyzator skrętu i pumber sportowy. Do naprawy zaś został zakwalifikowany wahacz przydzielając 5 JC oraz przydzielono 8 JC na pomiar zbieżności po naprawie.

Biegły na poczet niniejszego postępowania także dokonał oględzin i przeprowadził badanie rozpatrywanego pojazdu. Z dowodu rejestracyjnego qada Y. nr rej. (...) wynikało, że po naprawie związanej z kolizją z dnia 24 maja 2015 roku pojazd przeszedł w dniu 11.12.2015 roku pozytywnie przegląd techniczny.

Biegły podniósł, iż uszkodzenia wykazane w protokole szkody różnią się od uszkodzeń widniejących w wykazie części w zestawieniu sporządzonym przez firmę (...) J. W. (2) na zlecenie T. M. i w wykazie zawartym w fakturze za przeprowadzoną naprawę. Ów wykaz datowany jest na dzień 15.07.2015 roku i opiewa na kwotę 19 738,64 złote. Zakres naprawy przedmiotowego qada wymieniony w kosztorysie sporządzonym na zlecenie powoda jest różny – większy niż zakres uszkodzeń pojazdu stwierdzony podczas oględzin pozwanego towarzystwa, zawartych w ocenie technicznej z dnia 11 czerwca 2015 roku. Według zestawienia sporządzonego przez firmę (...) J. W. (2) w pojeździe matki Y. R. uległy i do wymiany kwalifikowały się: kierownica, błotnik przedni, pokrywa chłodnicy, chłodnica, bagażnik, przedni bagażnik, wahacz górny przedni lewy, obręcz osłona reflektora przedniego 1, obręcz osłona reflektora przedniego 2, montaż reflektora przedniego, błotnik przedni, kolumna kierownicza, rama przednia. Faktura wystawiona przez w/w firma opiewa na kwotę 8 686,14 złotych, pozycje związane z czynnościami naprawczymi zostały wskazane kwotowo,

brak jest jednak informacji, jakie stawki rbh obowiązują w przedmiotowym zakładzie naprawczym. Z ustaleń biegłego wynika, że w owej firmie obowiązują stawki roboczogodziny w wysokości około 150 zł rbh netto.

Biegły zaznaczył, iż dokonał wyliczeń kosztów naprawy pojazdu związanych z kolizją z dnia 24 maja 2015 roku w programie A.. W kalkulacji dokonanej przez biegłego w tym programie widnieją stawki i występują ilości JC za poszczególne czynności naprawcze, co odzwierciedla zarówno nakład czasu związany z poszczególnymi czynnościami, jak też pozwala na ustalenie kosztów poszczególnych czynności naprawczych. Biegły dodał, że także pozwana sporządziła swoją kalkulację szkody w systemie A.. Jednakże w kalkulacji wykonanej przez pozwaną nie bazowano na danych dotyczących qada Y. R. lecz na tzw. „pojeździe przyzbranym”. W owej kalkulacji wskazane są części, których ceny nie były pobierane z systemu A., a były wstawiane, czyli wpisywane przez osobę wykonującą tę kalkulację. Biegły analizując tę kalkulację sporządzoną przez pozwaną stwierdził, że wysokość poszczególnych pozycji znacznie różniła się od kwot odpowiadających faktycznym cenom poszczególnych elementów rozpatrywanego pojazdu widniejących w systemie A.. Przy czym, w/w ceny widniejące w systemie A. były zbliżone do cen części wskazanych w fakturze wystawionej przez firmę (...) J. W. (2).

Biegły wskazał, że naprawa pojazdu jest zabiegiem polegającym na przywróceniu danemu pojazdowi, elementowi, zespołowi lub podzespołowi jego pierwotnych właściwości sprzed szkody. Tym samym, wymiana w qadzie Y. (...) elementów, które tej wymiany nie wymagały, gdyż wystarczyła tylko ich naprawa, lub też wymiana elementów, których uszkodzenie nie było wynikiem szkody powstałej w dniu 24 maja 2015 roku, nie może być zaliczona do naprawy sensu stricto w ramach likwidacji rozpatrywanej szkody. Mielibyśmy wówczas do czynienia z czynnościami o charakterze modernizacyjnym, które w efekcie prowadziły do wzrostu wartości rynkowej danego pojazdu.

W ocenie biegłego dokumentacja fotograficzna pojazdu Y. R. sporządzona podczas jego oględzin powypadkowych wskazuje, że ów pojazd miał uszkodzenia, które powstały jeszcze przed zdarzeniem z dnia 24 maja 2015 roku, czyli nie są związane ze szkodą. M.. chodzi to u kierownicę, kolumnę kierowniczą i ramę przednią. Według biegłego wymienienie tych pozycji w częściach zamiennych spowodowało wzrost ogólnej kwoty za naprawę pojazdu. I tak biegły podniósł, że np. została wykazana cena ramy przedniej wynosząca około 10 317,64 złote, podczas gdy przy zaistniałym zdarzeniu, zważywszy na obraz innych uszkodzonych elementów, nie było możliwe, aby doszło do istotnego uszkodzenia ramy pojazdu, kwalifikującego ten element do wymiany. Co najwyżej mogły zostać uszkodzone np. mocowania osprzętu posadowione na szkieletcie ramy. Wtedy rama jest poddawana tylko czynnościom naprawczym i można podejrzewać, że takie czynności zostały wykonane, zważywszy na wymienione w fakturze pozycje: spawanie (...) i malowanie po spawaniu.

Podsumowując, biegły wskazał, że koszt naprawy uszkodzeń w pojeździe Y. (...)nr rej. (...) związanych z kolizją z dnia 24 maja 2015 roku w zakresie ustalonych uszkodzeń oraz grup weryfikacyjnych, przy przyjęciu stawek rbh obowiązujących w (...) w rejonie miejsca wykonania naprawy pojazdu przez powoda (150 zł/rbh) dla czynności mechaniczno blacharskich i lakierniczych wynosi około 7 707,73 zł. Kwota 6 974,65 złotych stanowi koszt części łącznie z tzw. normaliami i materiałem spawalniczym, a kwota 708,48 złotych to koszt czynności naprawczych, lakierniczych oraz materiału lakierniczego. Nadto, biegły podniósł, że z istniejącej dokumentacji fotograficznej wynika, że zderzak przedni zamontowany w pojeździe nie uległ na skutek kolizji z dnia 24 maja 2015 roku uszkodzeniom kwalifikującym go do wymiany, a nastąpiło tylko otarcie powłoki lakierowej, ewentualnie niewielka deformacja. Zamontowany aktualnie przedni zderzak w qadzie jest różny od tego, jaki był w nim zamontowany przed szkodą, pod względem kształtu, konstrukcji i powłoki ochronnej.

Sąd w pełni podziela opinię biegłego, bowiem spełniała ona stawiane jej wymogi, odzwierciedlała staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, odpowiadała w sposób wyczerpujący, rzetelny, stanowczy i zrozumiały na postawione pytania obydwu stron sporu, a przytoczona na ich uzasadnienie argumentacja jest w pełni przekonująca. Zauważyć należy, iż opinia biegłego podlega, jak i inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Opinia sporządzona została przez biegłego R. S. zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą specjalną.

Biegły przy wydawaniu opinii dysponował całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Ponadto należy podkreślić, iż opinia ta nie była kwestionowana przez strony sporu.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Stosownie do treści art. 34 ust. 1 i art. 35 Ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003r., Nr 124, poz. 1152) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., a ubezpieczyciel, z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej, wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.).

Zasadą jest, że naprawienie szkody przez ubezpieczyciela polega na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej pozwalającej na przywrócenie stanu poprzedniego. Z tej zasady, wyrażonej w art. 363 § 1 k.c., a ponadto z podstawowej normy art. 361 § 2 k.c. wynika również, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Odmienny pogląd prowadziłby do niemożliwego do przyjęcia wniosku, że w sytuacji, gdy uszkodzona została rzecz już częściowo używana, to ciężar jej przywrócenia do stanu poprzedniego spoczywa częściowo na poszkodowanym. Do takiego obciążenia poszkodowanego skutkami zawinionego działania sprawcy szkody lub innej osoby odpowiedzialnej cywilnie za szkodę nie ma uzasadnionej podstawy prawnej. Przywrócenie bowiem rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów i materiałów, to poniesione na to wydatki wchodzi w skład kosztu naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego, a w konsekwencji wydatki te w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.10.1972r. w sprawie II CR 425/72, LEX nr 1520). Należy więc pamiętać o tym, że wysokość odszkodowania powinna ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody, odszkodowanie nie może być zatem ani wyższe, ani niższe od szkody poniesionej przez poszkodowanego. Naprawienie szkody ma wyrównywać ubytek majątkowy poszkodowanego, ale nie może prowadzić do jego wzbogacenia.

Reasumując, w oparciu o wyliczenia biegłego R. S., jego ustalenia dotyczące tego, jakie części pojazdu Y. (...) powinny być wymienione, jakie powinny podlegać naprawie oraz, które z uszkodzeń wskazanych z fakturze wystawionej przez firmę (...) J. W. (2) nie były wynikiem szkody powstałej na skutek kolizji z dnia 24 maja 2015 roku, a także na podstawie powołanych wyżej przepisów, mając na uwadze kwotę wypłaconą już powodowi tytułem odszkodowania, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 849,77 złotych (7 707,73 zł – 6 857,96 zł = 849,77 zł) z ustawowymi odsetkami od dnia 14.12.2015r. do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałej części.

Odsetki Sąd zasądził w oparciu o treść art. 481 § 1 k.c. Z akt szkody wynika, że ubezpieczyciel wiedząc o żądaniu powoda wypłaty wyższej kwoty tytułem odszkodowania w dniu 14 grudnia 2015 roku wydał decyzję przyznającą powodowi dodatkową kwotę 4 699,78 złotych, która to kwota nadal nie pokryła wysokości szkody jaką poniósł powód w swoim pojeździe na skutek kolizji z dnia 24 maja 2015 roku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o przepis art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Zważywszy na okoliczność, iż powód wygrał proces o zapłatę w 46 % (z dochodzonej pozwem kwoty 1 828,17 zł uzyskał kwotę 849,77 zł), a jednocześnie w toku postępowania uiszczył kwotę 600 zł tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, Sąd zniósł wzajemnie koszty między stronami procesu, nakazując pobrać od pozwanej kwotę 411,44 zł tytułem nieuiszczonych wydatków pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa, na którą składa się kwota wydatku związanego ze stawiennictwem świadka B. F. – 52,94 zł, oraz kwota 358,50 zł stanowiąca część wynagrodzenia biegłego, nie znajdujące pokrycia w zaliczce uiszczonej przez powoda.